

பாடம் 8

உங்கள் பணம்

வேதாகமமானது தேவனுடைய ஜனங்களின் வாழ்க்கையில் உடைமைகளும் அவற்றின் இடத்தையும் மையமாகக்கொண்ட ஏராளமான வேதவசனங்களால் நிரம்பியுள்ளது. பூமியையும் அதன் வளங்களையும் மனுசுலத்தின் பராமரிப்பு மற்றும் நிர்வாகத்தின் கீழ் வைக்கவேண்டுமென்பதே ஆதிமுதலாய் தேவனுடைய வாஞ்சையாயிருந்தது என்பது தெளிவு. முதல் மனிதர்களுக்கான தேவனுடைய கட்டளையை கவனியுங்கள்: “நீங்கள் பலுகிப்பெருகி, பூமியை நிரப்பி, அதைக் கீழ்ப்படுத்தி, சமுத்திரத்தின் மச்சங்களையும் ஆகாயத்துப் பறவைகளையும், பூமியின் மேல் நடமாடுகின்ற சகல ஜீவஜந்துக்களையும் ஆண்டுகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி தேவன் அவர்களை [ஆதாம் மற்றும் ஏவாள்] ஆசீர்வதித்தார்” (ஆதியாகமம் 1:28).

கவலைக்கிடமாக, மனிதர்கள் தங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட இந்த சிறப்புமிக்க பணியையும் வரப்பிரசாதத்தையும் தவறாக பயன்படுத்தியும் தொடர்ந்தும் அவ்வாறே செய்துவருகிறதன் பிரதிபலனாகவுமே அநேகமான அழிவுகள் நிகழ்கின்றது. சரீரப்பிரகாரமான காரியங்கள் தொடர்பான பகுதியில் ஜனங்கள் அதிகமாக ஈட்டிக்கொள்வதற்காக தேவையற்ற கடன்களைப் பெறுகின்றனர். செல்வமானது மதியற்ற விதத்தில் வீணாக்கப்படுகின்றது. ஒரு சிலர் மட்டுமே பணத்தின்மீது முன்னுரிமைகளை ஏற்படுத்திருந்ததினால் சிறதளவாவது சேமிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பிரதிபலனாக, மக்கள் சுயநலவாதிகளாகின்றனர்; பயத்தினாலும் கவலையினாலும் மனிதர்களின் இருதயம் பாரப்பட்டுள்ளது; குடும்ப உறவுகள் உடைந்துபோகின்றது; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தேவனுடைய இராஜ்யம் பாதிக்கப்படுகின்றது. விசுவாசிகள் தங்கள் பணம் குறித்து பொறுப்புடன் கிரியை செய்யத் தவறும்போது, அவிசுவாசிகள் கிறிஸ்தவத்தை மாய்மாலத்துடன் ஒப்பிடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் உருவாக்கப்படுகின்றது.

ஜனங்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இயேசுவுக்கு கொடுக்கும்போது, அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை மாற்றமடைய வேண்டும். சில மாற்றங்கள் உடனடியாக நிகழும் அதேவேளை மற்றவை படிப்படியாய் நிகழும். எவ்வாறாயினும், தேவன் தம்முடைய வார்த்தையில் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு ஏற்றபடி நம்முடைய நடத்தையும் நாம் சிந்திக்கும் விதமும் உறுதிப்பட்டிருக்கவேண்டும்: “நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுபுறமாகுங்கள்” (ரோமர் 12:2).

புதிய கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுடைய செல்வத்தையும் உடைமைகளையும் குறித்து நினைப்பதும் அதைக் கையாளும் விதமும் நெடுங்காலமாய் தாங்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த

நடத்தை முறையையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இம் முறைகள் பொருத்தமானதும் அல்லது பொருத்தமற்றதுமாகக்கூட இருக்கலாம். நாம் இரட்சிக்கப்பட முன்பு நம்முடைய வாழ்க்கையானது திறமைகள், அறிவுக்கூர்மை மற்றும் வெற்றிபெறுவதற்கான கெட்டித்தனமான திட்டங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்திருக்கலாம். சரீரப்பிரகாரமான காரியங்களை நாம் சரியாக கையாளாது பேராசையுடன், சுயநலத்துடன் மற்றும் திருப்திபடுத்தும் வாஞ்சையுடன் அவற்றை செயற்படுத்தி கையாண்டுமிருக்கலாம்.

மனித சபாவமானது மாற்றத்தை ஏற்க மறுப்பதோடு இலகுவில் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படியாது. எவ்வாறாயினும், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்களாக, தேவனுடைய உதவியை நாம் நம்பி இருக்கவேண்டும். கர்த்தராகிய தேவனிடத்தில் நாம் நம்மைக் கீழ்ப்படுத்தும்போது, நாம் இனியும் சுயநலமாக வாழமாட்டோம். தேவனுக்கு பிரியமானதைச் செய்யும்படிக்கு இப்பொழுது நாம் விடுதலையாக்கப்பட்டுள்ளோம். நம்முடைய பணத்தையும் உடைமைகளையும் நாம் எவ்வாறு கையாளவேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார் என்பதை வேதாகமம் அநேக வசனங்களுக்கூடாக நமக்கு காண்பிக்கின்றது.

பாடத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

பணத்தை நிர்வகிப்பதில் தெய்வீக கோட்பாடு

உக்கிராணத்துவத்தின் இன்றியமையாத பகுதிகள்

விசுவாசம், அர்ப்பணித்தல் மற்றும் காத்திருத்தல்

ஆராதனையும் உக்கிராணத்துவமும்

பாடத்தின் நோக்கங்கள்

1. தெய்வீகக் கோட்பாடுகளின் மீது அடிப்படையாகவுள்ள பணம் மற்றும் உடைமைகளைக் குறித்த கிறிஸ்தவ கண்ணோட்டத்தை இனம்காணுதல்.
2. உக்கிராணத்துவத்தின் இரு பிரதான பகுதிகளைக் குறித்து கலந்துரையாடல்.
3. விசுவாசம், அர்ப்பணித்தல் மற்றும் காத்திருத்தலானது எவ்வாறு தேவனுடைய திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாகின்றதென்பதை விபரித்தல்.
4. ஒரு நல்ல பொருளாதார உக்கிராணத்துவத்தில் தொடர்ச்சியாகவும் உண்மையாகவும் தேவனை ஆராதித்தலானது ஏன் முக்கியமாகின்றது என்பதை விளக்குதல்.

பணத்தை நிர்வகிப்பதில் தெய்வீக கோட்பாடு

நோக்கம் 1:

தெய்வீக கோட்பாடுகளின் மீது அடிப்படையாகவுள்ள பணம் மற்றும் உடைமைகளைக் குறித்த கிறிஸ்தவ கண்ணோட்டத்தை இனம்காணுதல்.

தேவனுடைய ஈகை பண்பு

ஆதியிலிருந்து தேவன் தம்மை ஆசீர்வாதங்களைக் கொடுக்கிறவராக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். அனைத்து கோள்களிலும், தேவன் நம்முடைய பூமியை தெரிந்துகொண்டு தம்முடைய வல்லமையினால் அதை நாம் வாழ்வதற்கேற்ற ஒரு சூழலாக மாற்றினார். சிருஷ்டிப்பில் தேவனுடைய மகிமை வியக்கத்தக்கதாக காணப்படுகின்றது என்பதை பவுல் இவ்வாறு எழுதுகின்றார் “எப்படியென்றால், காணப்படாதவைகளாகிய அவருடைய நித்திய வல்லமை தேவத்துவம் என்பவைகள், உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளாலே, உலகமுண்டானது முதற்கொண்டு, தெளிவாய்க் காணப்படும்” (ரோமர் 1:20). இயேசுவும் பரலோகத்திலிருக்கும் தம்முடைய பிதா “தீயோர் மேலும் நல்லோர் மேலும் தமது சூரியனை உதிக்கப்பண்ணி, நீதியுள்ளவர்கள்மேலும் அநீதியுள்ளவர்கள்மேலும் மழையைப் பெய்யப்பண்ணுகிறார்” (மத்தேயு 5:45) என்று கற்றுக்கொடுத்தார். ஒவ்வொரு நபரும் அவன் அல்லது அவள் தங்களுடைய வாழ்வைக் குறித்து கொடை வள்ளலாகிய தேவனுக்கு மிகவும் கடன்பட்டுள்ளனர்.

ஆசீர்வாதமாயிருப்பதன் கோட்பாடு

தேவன் தம்முடைய தெய்வீக உதவியையும் ஆசீர்வாதத்தையும் நீங்கள் மகிழ்வுடன் அனுபவிக்க வேண்டுமென விரும்புகின்றார். எவ்வாறாயினும், விசுவாசிகளாகிய நாம் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுபவர்களாக மாத்திரம் அல்ல, நாம் மற்றவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாயிருப்பதற்காகவும் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். இயேசு தம்முடைய சீடர்களுக்கு இவ்வாறு கட்டளையிட்டார், “இலவசமாய்ப் பெற்றீர்கள், இலவசமாய்க் கொடுங்கள்” (மத்தேயு 10:8). கொடுப்பதில் காணப்படும் சந்தோஷமே ஒரு விசுவாசியில் காணப்படும் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் மிகப்பிரதானமான அடையாளமாகும். ஏனென்றால், கொடுப்பதினால் மற்றவர்களை ஆசீர்வதிப்பது என்பது உலகம் சிந்திக்கும் விதத்திற்கு மிகவும் வித்தியாசமானதாகும். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் தேவன் கொடுப்பதுபோல கொடுப்பதற்கு பரிசுத்த ஆவியினால் வல்லமைபெற வேண்டும். இன்று நீங்கள் ஆவியானவருடைய வல்லமையினால் ஒரு புதிய நிரப்புதலைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் எனஜெபித்தீர்களா?

தெய்வீக உரிமைத்துவத்தின் கோட்பாடு

நாம் அனுபவிக்கும்படிக்கு நம்மிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வளங்களை சரியாக பயன்படுத்துவதற்காக தெய்வீக உரிமைத்துவத்தைக் குறித்த வேதாகம கோட்பாட்டை நாம் புரிந்துகொள்ளுவது அவசியமாகின்றது. இக் கோட்பாடானது நம்மிடத்திலிருக்கும் அனைத்து

காரியங்களுக்கும் மெய்யான சொந்தக்காரர் தேவன் என்று நமக்கு கற்றுக்கொடுக்கின்றது. அவருடைய உரிமைத்துவத்தைக் குறித்துக் கூறும் பின்வரும் வசனங்களை நன்கு கவனியுங்கள்:

- “பூமியும் அதின் நிறைவும், உலகமும் அதின் குடிகளும் கர்த்தருடையது” (சங்கீதம் 24:1).
- “வானங்கள் உம்முடையது, பூமியும் உம்முடையது, பூலோகத்தையும் அதிலுள்ள யாவையும் நீரே அஸ்திபாரப்படுத்தினீர்” (சங்கீதம் 89:11).
- வெள்ளியும் என்னுடையது, பொன்னும் என்னுடையது என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (ஆகாய் 2:8).

முற்காலங்களில் ஒரு உக்கிராணக்காரன் என்றால் மற்றவர்களுக்குரிய உடைமைகளை பொறுப்புடன் நிர்வாகம்பண்ணுகிறவனாக நம்பப்பட்டவனாவான். கிறிஸ்தவர்களாக நாமும் தேவனுக்குரிய உடைமைகளுக்கு உக்கிராணக்காரர்களாயிருக்கிறோம்; அவர் நம்மை நம்பி நேரத்தை, செல்வத்தை, வருமானத்தை, தாலந்துகளை, திறமைகளை மற்றும் மனிதர்களையும்கூட கொடுத்துள்ளார். மெய்யாகவே எதுவுமே நமக்கு சொந்தமல்ல. இவ்வாழ்க்கை முடிந்ததுமே நாம் நமக்கு உண்டான சகலவற்றையும் விட்டுப்போய்விடுவோம். அதனால், நம்முடைய வரையரைகள் என்னவென்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளுவதும் பூமிக்கும் அதற்கு அப்பாற்பட்ட சகல காரியங்களுக்கும் உரிமையுடையவர் தேவன் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதும் மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

தேவனுடைய நன்மையைக் குறித்த கோட்பாடு

தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பு எத்தனை அற்புதமானதென்பதை விபரிப்பதற்கு *நல்லது* என்கின்ற வார்த்தையானது குறைந்தது ஏழு தடவைகளாவது ஆதியாகமத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது (ஆதியாகமம் 1:4, 10, 12, 18, 21, 25, 31). தேவனுடைய நன்மையைக் குறித்த கோட்பாடானது தேவன் எவ்வளவு நல்லவர், தயை உள்ளவர் மற்றும் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு நன்மையானவைகளை கொடுக்கக்கூடியவர் என்பதை அறியச்செய்கின்றது.

அதிகமான போராட்டத்தையும் வலியையும் தாங்கிக்கொண்டமையே சிலருக்கு இந்த வேதாகம கோட்பாட்டை ஏற்பதற்கு கடினமாயிருக்கின்றது. அவர்களுடைய வேதனையானது கடும்நோய், நெருக்கமான ஒருவரது மரணம், பொருளாதார நெருக்கடிகள், ஏமாற்றங்கள், குடும்ப பிரச்சினைகள், அநீதி, தவறான தீர்மானங்கள் அல்லது வேறு பல விடயங்களாயிருக்கலாம். எவ்வாறாயினும், நாம் விழுந்துபோன உலகில் வாழ்கின்றோம் என்ற யதார்த்தமானது தேவனுடைய அன்பையும் நன்மையையும் மந்தமாக்கிவிடவில்லை. சங்கீதக்காரன் தேவனுடைய நன்மைகளை விபரிக்கும் விதத்தை கவனியுங்கள்:

- “உமக்கு பயந்தவர்களுக்கும், மனுபுத்திரருக்கு முன்பாக உம்மை நம்புகிறவர்களுக்கும், நீர் உண்டுபண்ணிவைத்திருக்கிற உம்முடைய நன்மை எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கிறது!” (சங்கீதம் 31:19)

- அவர்கள் உமது மிகுந்த தயவை நினைத்து வெளிப்படுத்தி, உமது நீதியை கெம்பீரித்துப் பாடுவார்கள்” (சங்கீதம் 145:7)

தேவனில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு அவர் மிகவும் வியக்கத்தக்கவைகளை ஆயத்தப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றார் என்பதை நாம் விசுவாசிக்கவேண்டும். தேவனை அனுபவிக்கின்றதினூடாகவே அவருடைய இந்த நன்மையை அனுபவிப்பதன் இரகசியம் உள்ளது; ஆகவே, தேவனே நம்முடைய வாழ்க்கையின் மிக உன்னதமான தேடல் என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளுவோம். இயேசு அதை இவ்வாறு கூறினார், “முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள், அப்பொழுது இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக்கூடக் கொடுக்கப்படும்” (மத்தேயு 6:33). இவ்வசனமானது சரீரப்பிரகாரமானதேவைகள் நமக்கு முக்கியம் என்பதைக் கற்றுக்கொடுக்கின்றதோடு நாம் அவருடைய இராஜ்யத்தை தேடும்பொழுது தேவன் அவற்றை தருவதாகவும் நமக்கு வாக்குப்பண்ணியுள்ளார்.

உக்கிராணத்துவத்தின் இன்றியமையாத பகுதிகள்

நோக்கம் 2:

உக்கிராணத்துவத்தின் இரு பிரதான பகுதிகளைக் குறித்து கலந்துரையாடல்.

உங்களது நேரத்தைக் கொடுத்தல்

படைப்பில் மிகமுக்கியமான பகுதியான அநேகமாக அநேகரால் கவனிக்காதுவிடப்படும் நாள் ஓய்வுநாள் அல்லது சபாத் நாளாகும். தேவன் ஆறு நாளும் கிரியை செய்து ஏழாம் நாளில் ஓய்ந்திருந்தார் என்று வேதாகமம் நமக்கு காண்பிக்கின்றது. தேவன் மனிதர்களுக்காக இந்த முறையை ஏற்படுத்தினதோடு, மோசேக்கு நியாயப்பிரணமத்தை கொடுக்கும்போதும் ஓய்வுநாளை ஆசரிப்பதை பத்துக் கற்பனைகளில் ஒரு கற்பனையாக ஏற்படுத்தினார் (யாத்திராகமம் 20:8-11 வரை பார்க்கவும்). மேலதிகமாக, இயேசு இப்பூமியில் வாசம்பண்ண வருகையிலும், அவர் தம்மை “ஓய்வுநாளுக்கு ஆண்டவராக” வெளிப்படுத்தினார் (மத்தேயு 12:8). அவர் ஓய்வுநாளில் அநேக அற்புதங்களைச் செய்வதை வழக்கமாக்கிக்கொண்டார் ஆனாலும், இயேசு யார் என்பதை யூதர்கள் அறிந்திராததினிமித்தம் அவர்களை இது கோபமடையச் செய்தது.

வாரத்தின் ஏழாம் நாளில் யூதர்களுடைய ஓய்வுநாள் அல்லது சபாத் கொண்டாடப்படுகின்றது. ஜனங்கள் ஆறுநாளும் வேலைசெய்து ஏழாம் நாளில் ஓய்ந்திருக்கவேண்டும். கிறிஸ்தவர்களாகிய நமக்கு வாரத்தின் முதலாம் நாள் ஞாயிராகும், அதுவே நம்முடைய ஓய்வுநாளாகும். நாம் தேவனைக் கனப்படுத்துமுகமாக அர்ப்பணித்த ஒரு விசேஷித்த நேரமுமாகும். சபை உருவான பின்னரே வாரத்தின் ஏழாம் நாள் வாரத்தின் முதலாம் நாளாக மாற்றமடைந்தது. இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து வாரத்தின் முதலாம்நாள் உயிர்த்தெழுந்தார் என்ற நம்பிக்கையே ஆதிக்கிறிஸ்தவர்கள் இந்த நாளுக்கான சிறப்பை அங்கீகரிப்பதற்கு அவர்களை தூண்டியது.

வாரத்தில் ஒருநாளை தேவனுக்கென கொடுப்பது மிகவும் முக்கியமாகும். இது தேவனுடனும் மற்றைய விசுவாசிகளுடனும் ஒன்றாக நேரத்தை செலவிடுவதற்கு நமக்கு இடமளிக்கின்றது (அப்போஸ்தலர் 20:7 ஐபார்க்கவும்). அது நமக்கு வேதாகமத்தை ஆழமாக கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு சந்தர்ப்பமளிக்கின்றதோடு நம்முடைய உழைப்பின் முதற்பலனானவைகளை தேவனுக்கு திருப்பிக்கொடுப்பதற்கும் சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கின்றது. நீதிமொழிகள் 3:9-10 கூறுகின்றது, “உன் பொருளாலும், உன் எல்லா விளைவின் முதற்பலனாலும் கர்த்தரைக் கனம்பண்ணு. அப்பொழுது உன் களஞ்சியங்கள் பூரணமாய் நிரம்பும்; உன் ஆலைகளில் திராட்சரசம் புரண்டோடும்.” நீங்கள் ஒரு விவசாயியாக இல்லாமலிருக்கலாம், என்றாலும், நீங்கள் ஒரு தொழில்செய்து அதில் வருமானம் ஈட்டுவீர்களாயின் அதில் ஒரு பகுதியை உங்களுடைய முதற்பலனாக தேவனுக்கு அர்ப்பணிக்க முடியும். உங்கள் நேரத்திலும் உங்கள் உழைப்பிலும் தேவனுக்கு ஒரு பங்கை திருப்பிக்கொடுக்கின்றீர்கள் என்பதே அதனுடைய மெய்யான அர்த்தம்.

கர்த்தருக்கு தசமபாகம் கொடுத்தல்

அப்போஸ்தலர் பவுல் கொடுத்தலைக் குறித்தான முக்கியமான கட்டளைகளை அளிக்கின்றார். அவர் இவ்வாறு எழுதுகின்றார், “பரிசுத்தவான்களுக்காக சேர்க்கப்படும் தர்மபணத்தைக் குறித்து நான் கலாத்தியா நாட்டுச் சபைகளுக்குப் பண்ணின திட்டத்தின்படியே நீங்களும் செய்யுங்கள். நான் வந்திருக்கும்போது பணஞ்சேர்க்குதல் இராதபடிக்கு, உங்களில் அவனவன் வாரத்தின் முதல்நாள்தோறும், தன்தன் வரவுக்குத் தக்கதாக எதையாகிலும் தன்னிடத்தில் சேர்த்துவைக்கக்கடவன்” (1 கொரிந்தியர் 16:1-2).

இந்த பகுதியிலிருந்து ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுடைய வருமானங்களிலிருந்துதொடர்ந்தும் மொத்தத் தொகையிலிருந்து ஒரு பகுதியை கொடுத்துவந்ததை நாம் கற்றுக்கொள்ளுகின்றோம். இப்படியாக, எல்லோரும் அதாவது ஏழைகள், ஐசுவரியவான்கள் இதற்கிடையில் காணப்படும் எவரேனும் பங்குகொள்ள முடிகின்றது. சகலரும் தங்கள் மொத்தத் தொகையிலிருந்து ஒரு பகுதியை கொடுக்கின்றபடியால் ஒருவரும் அவன் அல்லது அவள் தாங்கள் கொடுக்கும் அளவு மற்றவர்களை விடக் குறைந்ததென்று எண்ணி வெட்கப்படத்தேவையில்லை. இது எளிமையானது; நீங்கள் அதிகமாக சம்பாதிக்கும்போது, நீங்கள் அதிகமாக பங்களிப்புச் செய்யமுடியும்.

வாரத்தின் முதல் நாள் நாம் ஆராதிப்பதற்காக ஒன்றுகூடி வரும்பொழுது நாம் கொடுப்பதற்கும் ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும். கொடுத்தல் என்பது ஆராதனை அனுபவத்தின் தொடர்ச்சியான ஒரு பகுதியாகும். பவுல் கொரிந்தியருக்கு கொடுத்த கட்டளைகள் போல, கொடுத்தலானது நம்முடைய வருமானத்தின் அல்லது செழிப்பின் மொத்தத் தொகையில் ஒரு பகுதியாக இருக்கவேண்டும். ஆகவே, தேவன் உங்களை அதிகமாக ஆசீர்வதிக்கும்போது நீங்கள் அதிகமாக தேவனுக்கு கொடுக்கவேண்டும்.

நீங்கள் வேதாகமத்தை நன்கு அறிவீர்களாயின் மொத்தத் தொகையிலிருந்து ஒரு பகுதியை கொடுக்கும் முறையானது அநேக காலங்களுக்கு முன்பதாக தெய்வீக-கட்டளையின்படி இருந்து வந்ததொன்றாகும். இக்கொடுத்தல் முறையானது தசமபாகம் என்று

அழைக்கப்பட்டது. நம்முடைய வருமானத்திலிருந்து பத்தில் ஒரு பங்கை கொடுப்பதையே இது குறிப்பிடுகின்றது. இதைக் குறித்து நீங்கள் முன்னொருபோதும் கேள்விப்படாதிருந்தால், பாடத்தின் இந்தப் பகுதியானது தசமபாகத்தைக் குறித்தான வேதாகம கோட்பாட்டைக் குறித்து உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும்.

தசமபாகத்தை குறித்த வசனங்களை வேதாகமத்தில் எங்கு காணலாம்? பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசிப் புத்தகமான மல்கியா புத்தகத்தில் தசமபாகத்தைக் குறித்த தேவனுடைய கட்டளை காணப்படுகின்றது: “என் ஆலயத்தில் ஆகாரம் உண்டாயிருக்கும்படித் தசமபாகங்களையெல்லாம் பண்டசாலையிலே கொண்டு வாருங்கள்; அப்பொழுது நான் வானத்தின் பலகணிகளைத் திறந்து, இடங்கொள்ளாமற் போகும்படி உங்கள்மேல் ஆசீர்வாதத்தை வருஷிக்கமாட்டேனோவென்று அதினால் என்னை சோதித்துப் பாருங்கள் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (மல்கியா 3:10).

இங்கு தேவன் தசமபாகம் தமக்கு சொந்தமானது எனவும் ஜனங்கள் அதை கொடுக்க மறுக்கவோ அல்லது அதில் தங்களுக்கென்று ஒரு பாகத்தை வைத்திருக்கவோ கூடாது எனவும் கூறுகின்றார்கள். தசமபாகத்தை கொடுக்க மறுப்பதென்பது தேவனுக்கு அதிகாரபூர்வமாக உரிமையானதை களவெடுப்பதற்கு சமனாகும். கவனியுங்கள் தேவன் தம்முடைய ஜனங்களை பரிபூரணமாக ஆசீர்வதிப்பாரெனவும் அவர்கள் தசமபாகம் கொடுத்தினிமித்தம் எதிலும் குறைவுபடமாட்டார்கள் என்றும் தேவன் வாக்களித்துள்ளார். நீங்கள் தசமபாகம் கொடுத்ததன் பின் உங்கள் வருமானத்தின் 90 சதவீதமானதை ஆசீர்வதிப்பாரெனவும் அதைப் பெருகப்பண்ணுவார் என்பதையும் உங்களால் நம்பக்கூடியதாகவுள்ளதா? உலகெங்கிலுமுள்ள மில்லியன்கணக்கான விசுவாசிகள் தசமபாகம் கொடுத்து தேவனுடைய ஆச்சரியமான ஆசீர்வாதங்களை அனுபவித்துள்ளார்கள்.

ஆகவே, தசமபாகம் கொடுத்தலானது எவ்வாறு கிரியை செய்கின்றது? மெய்யாகவே அது மிகவும் எளிமையானது. நாம் நம்முடைய வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது முதலாவதுநாம் செய்யவேண்டியது என்னவெனில், பத்தில் ஒரு பகுதியை வேறாக்கி அதை ஒரு பக்கத்தில் வைக்க வேண்டும். அதை நாம் வீட்டுப் பொருட்கள் வாங்குவதற்கோ, ஏதேனும் கட்டணங்கள் செலுத்தவோ, திரைப்படங்கள் பார்ப்பதற்கோ அல்லது மற்ற காரியங்களுக்கோ அதை செலவிடக்கூடாது. தசமபாகமானது தேவனுக்கென அர்ப்பணிக்கப்பட்டதாகும். நாம் நம்முடைய சபையில் மற்ற விசுவாசிகளுடன் ஆராதனைக்காகவும் ஐக்கியத்திற்காகவும் ஒன்றுகூடும்பொழுது, இந்த தசமபாகத்தை காணிக்கைப் பையில் ஒரு ஆவிக்குரிய ஆராதனையின் கிரியையாக அதை கொடுக்கின்றோம். நாம் உற்சாகமாக அதை தேவனுக்கு கொடுக்கவேண்டும். சபையானது அத்தசமபாகங்களைப் பெற்று அவற்றை கிறிஸ்து இயேசுவின் சுவிசேஷ ஊழிய வளர்ச்சிக்காக அதை ஞானமாக பயன்படுத்தும்.

தசமபாகமானது சபையினதும் அதன் பல்வேறு ஊழியங்களையும் நடப்பிப்பதற்காக பணத்தேவைகளைச் சந்திக்கும் தேவனுடைய வழியாகும். அனைத்து விசுவாசிகளும் தசமபாகத்தை செலுத்தினால், உள்ளூர் சபைகளும் ஏனைய உதவிசெய்யும் ஊழியங்களும் பண விடயத்தில் ஒருபோதும் குறைவுபடமாட்டாது என்பது சாதாரணமான உண்மையாகும். நாம் செலுத்தும் தசமபாகமானது தேவனே அனைத்து உடைமைகளுக்கும் சொந்தக்காரர் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுவதைக் காண்பிக்கின்றது. இந்த கீழ்ப்படியும் செயலானது சகல

சுயநலத்தின் கட்டையும் பேராசையையும் உடைப்பதற்கு உதவிபுரிகின்றது. அத்துடன் அப்பணமானது போதகர்களுக்கும் மிஷனரிகளுக்கும் உதவிசெய்வதற்கும், கட்டிடங்களை வாங்குவதற்கும், வேதாகமங்களை வாங்குவதற்கும், பரிசுத்தவான்களுக்கு உதவிசெய்யும் நிகழ்ச்சித்திட்டங்களை நடப்பிப்பதற்கும் உதவிசெய்வனவாக அமைகின்றதை நாம் அறிந்துள்ளோம் என்பதைக் காண்பிக்கின்றது. முதலில் தசம்பாகம் செலுத்துவது என்பது முடியாததொன்றாகக் காணப்பட்டனும், தேவன் நம்முடைய வார்த்தையில் எத்தனை உண்மையுள்ளவர் என்பதை நீங்கள் காணும்போது கொடுத்தல் எத்தனை பாக்கியமும் சந்தோஷமானது என்பதைக் காண்பீர்கள். அநேக விசுவாசிகள் தசம்பாகத்திற்கும் மேலாக கொடுப்பர். எம்மில் ஒருவருவரும் தேவன் கொடுத்ததற்கு மேலாக அல்லது அதிகமாக கொடுக்கமுடியாதென்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

விசுவாசம், அர்ப்பணித்தல் மற்றும் காத்திருத்தல்

நோக்கம் 3:

விசுவாசம், அர்ப்பணித்தல் மற்றும் காத்திருத்தலானது எவ்வாறு தேவனுடைய திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாகின்றதென்பதை விபரித்தல்.

விசுவாசித்தலின் கோட்பாடு

நாம் தேவனுடன் சஞ்சரிக்கும்போது அவருடைய இராஜ்ஜியமான ஒரு புதிய இராஜ்ஜியத்தை அவர் நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றார். இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன்பு நாம் இந்த உலகத்தாலும் அதன் நம்பிக்கை முறைகளாலும் மூடப்பட்டிருந்தோம். இரட்சிக்கப்பட்டதன் பின்னர் வாழ்வதற்கு இன்னுமொரு வழியுண்டென்பதை நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு ஆரம்பிக்கின்றோம், அது நம்முடைய தாலந்துகள் மற்றும் சாதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்வது அல்ல, மாறாக விசுவாசத்தில் வாழ்கின்றதை வேண்டிநிற்கின்றது.

விசுவாசம் என்பது இரு உலகங்கள் உண்டென்பதை உறுதியாக நம்புவதிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றது, ஒன்று காணப்படும் உலகம் மற்றொன்று காணப்படாத உலகம். எபிரெயர் 11:1 அதை இவ்வாறு விளக்குகின்றது: “விசுவாசமானது நம்பப்படுகிறவைகளின் உறுதியும், காணப்படாதவைகளின் நிச்சயமுமாயிருக்கின்றது.” நாம் வாழும் இச்சரீரப்பிரகாரமான உலகமானது ஐம்புலன்களினூடாக அனுபவிக்கப்படுகின்றது. ஆவிக்குரிய உலகம் மிகவும் யதார்த்தமானது என்றாலும் அது விசுவாசத்தினூடாகவே அனுபவிக்கப்படுகின்றது.

நம்முடைய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமெனில் காணப்படாத ஆவிக்குரிய உலகம் புறக்கணிக்கப்பட முடியாது. அதற்கு மிகஉயர்ந்த முன்னுரிமையை அளிக்கவேண்டும். ஆகவே, நாம் நம்முடைய விசுவாசத்தை உபயோகப்படுத்த கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். பவுல் இவ்வாறு கூறுகின்றார், “நாம் தரிசித்து நடவாமல், விசுவாசித்து நடக்கின்றோம்” (2 கொரிந்தியர் 5:6). விசுவாசமே தேவனுடைய வாக்குப்பண்ணப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குநமக்கு

உதவிசெய்கின்றது. எபிரெயர் 11:2 விசுவாசத்தைப் பற்றி இவ்வாறு கூறுகின்றது, “அதினாலே முன்னோர்கள் நற்சாட்சி பெற்றார்கள்.” நம்முடைய வாழ்வில் தேவனிடத்திலிருந்து அனுமதி அல்லது தயவு கிடைக்கின்றதைப் பார்க்கிலும் வேறெந்த மிகப்பெரிய வரப்பிரசாதமும் இல்லை.

நாம் விசுவாசிகளாக முதிர்ச்சியடையும்போது விசுவாசமானது நம்முடைய வாழ்வில் வளர்ச்சியடைகின்றது. எவ்வாறாயினும், நம்மை நாமே தாழ்த்தி தேவனுடைய வசனத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுவதே பிரதானமான முன் நிபந்தனையாகும். ரோமர் 10:17 இல் பவுல் எழுதுகின்றார், “ஆதலால் விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்.” நமக்கு தேவை ஏற்படும் எந்நேரத்திலும் நாம் விசுவாசத்துடன் தேவனை நோக்கிப் பார்க்கவேண்டும் அவருடைய வார்த்தையை நம்பவேண்டும் அத்துடன் அவர் நம் தேவைகளை சந்திப்பார் என்பதையும் நாம் நம்பவேண்டும்.

அர்ப்பணித்தலின் கோட்பாடு

விசுவாச வாழ்க்கையானது அர்ப்பணிப்பு என்கிறதான முக்கியமான ஒரு விடயத்திற்கு வழிநடத்துகின்றது. எபிரெயர் 11 இல் அர்ப்பணிப்பானது எவ்வாறு விசுவாசத்துடன் இசைவாக பயணிக்கிறதென்பதை எடுத்துக்காட்டுக்கள் வாயிலாக காண்பிக்கின்றது. அங்கே ஆபேலைக் குறித்து என்ன சொல்லுகிறதென்பதைக் கவனியுங்கள்: “விசுவாசத்தினாலே ஆபேல் காயீனுடைய பலியிலும் மேன்மையான பலியை தேவனுக்குச் செலுத்தினான்; அதினாலே அவன் நீதிமானென்று சாட்சி பெற்றான்; அவனுடைய காணிக்கைகளைக் குறித்து தேவனே சாட்சி கொடுத்தார்; அவன் மரித்தும் இன்னும் பேசுகிறான்” (எபிரெயர் 11:4).

ஆபேலும் அவன் சகோதரன் காயீனும் தேவனை ஆராதிக்கும்படி வந்தனர் (ஆதியாகமம் 4). காயீன் தான் அறுவடை செய்த தன் நிலத்தின் கனியை கொண்டு வந்தான். ஆபேல் தன்னுடைய மந்தையில் தலையீற்றுக்களில் சிலதைக் கொண்டு வந்தான். தேவன் ஆபேலுடைய காணிக்கையை அங்கீகரித்தார் என்றும் காயீனுடையதை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை என்றும் வேதாகமம் கூறுகின்றது. காயீனுடைய காணிக்கையில் என்ன குறைபாடு இருந்ததென்பது நிச்சயமாக நமக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் ஆபேல் காணிக்கையாக தனது மந்தையில் ஈடுசெய்யமுடியாத அங்கத்தவர்களை கிரயமாக செலுத்தினான் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். சிலவேளைகளில் ஆபேல் அந்த ஆட்டுக்குட்டிகளை நேசித்து அவைகளை மிக உயர்வாகவும் பெறுமதிமிக்கவைகளாகவும் எண்ணியிருக்கலாம். இருப்பினும், தேவனுக்கு ஒரு அர்த்தமுள்ள காணிக்கையை செலுத்த அவனுக்கு வேண்டியதாயிருந்தது. அதினாலே தன் மந்தையைப் பார்க்கிலும் தேவனை பெறுமதிமிக்கவராக எண்ணினான் என்பதை கிரியையில் காண்பிக்க அவனுக்கு அவசியமாயிற்று. இரு உலகங்கள் இருப்பதை ஆபேல் அறிந்துகொண்டான். தன்னுடைய மந்தையிலிருந்து தலையீற்றை காணிக்கையாக செலுத்திய பலியை தேவன் அங்கீகரிப்பார் என்பதையும் அவன் அறிந்திருந்தான்.

ஆபேலினிடத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம். நாம் கொடுப்பது எதுவாயிருந்தாலும் அதை தேவனுக்கென்று கொடுக்கும்பொழுது பயப்படாது நம்முடைய மிகவும் சிறந்தவற்றை நாம் அவருக்கு கொடுக்கமுடியும் என்பதுடன் சிலநேரங்களில் அர்ப்பணிப்புடனும்

கொடுக்கமுடியும்.கொடுத்தலானது நம்முடைய சொந்த வாழ்க்கைகளை கொடுப்பதிலிருந்து ஆரம்பிக்கட்டும். ரோமர் 12:1 இல் பவுல் கூறுவதைப்போல, “அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டுமென்று, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை.” இயேசுவும் இந்த அர்ப்பணிப்பைக் குறித்து கூறுகின்றது என்னவெனில், “தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னைப் பின்பற்றாதவன் எனக்குப் பாத்திரன் அல்ல” (மத்தேயு 10:38). தேவனுடைய வளமான ஆசீர்வாதங்களை பெற்றுக்கொள்வதற்கான வழியானது அர்ப்பணிப்புள்ள வாழ்வை வாழ்தலினூடாகவே கண்டுகொள்ளப்படுகின்றது.

காத்திருத்தலின் கோட்பாடு

கிறிஸ்தவர்கள் உட்பட எந்தவொரு மனுஷனும் பொதுவாக தங்களுடைய வாழ்க்கையில் குறித்த ஒரு மட்டத்திலான ஆசீர்வாதத்தையாகிலும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது சாதாரணமான விடயமாகும். தேவன் ஆசீர்வாதத்திற்கு எதிரானவர் என்று ஒருவரும் உங்களை வஞ்சியாதிருப்பார்களாக. அது “பணம்” மாத்திரம் அல்ல ஆகிலும் அது அதைவிட ஓரளவு எல்லாத் தீமைக்கும் வேராயிருக்கும் “பண ஆசை”(1 தீமோத்தேயு 6:10). இயேசு நமக்கு ஜீவனையும் அதன் பரிபூரணத்தையும் குறித்து வாக்களித்துள்ளார் (யோவான் 10:10). நம்முடைய வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படும் தெய்வீக அசீர்வாதத்தின் அறுவடைக்குபொறுமை அவசியமாயிருக்கின்றது. நாம் இந்த கோட்பாட்டை காத்திருத்தல் என்று அழைக்கின்றோம்.

பவுல் இதைக் குறித்து கலாத்தியர் 6:9 இல் பேசுகின்றார்: “நன்மைசெய்கிறதில் சோர்ந்துபோகாமல் இருப்போமாக; நாம் தளர்ந்துபோகாதிருந்தால் ஏற்றகாலத்தில் அறுப்போம்.” வாழ்க்கையிலும் கொடுப்பதிலும் உண்மையாக இருப்பது என்பது விதைகளை நிலத்தில் விதைத்து முடிவில் அது அறுவடை தரும் வரை காத்திருத்தலுக்கு சமனாகும். அப்போஸ்தலர் பவுல் இந்த ஒற்றுமையை 2 கொரிந்தியர் 9:6-10 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வசனத்துடன் கலந்துரையாடுகின்றார். அது என்ன கூறுகிறதென்பதை நாம் வாசிப்போம்.

பின்னும் நான் சொல்லுகிறதென்னவெனில், சிறுக விதைக்கிறவன் சிறுக அறுப்பான், பெருக விதைக்கிறவன் பெருக அறுப்பான். அவனவன் விசனமாயுமல்ல, கட்டாயமாயுமல்ல, தன் மனதில் நியமித்தபடியே கொடுக்கக்கடவன்; உற்சாகமாய்க் கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார். மேலும், நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் எப்பொழுதும் சம்பூரணமுடையவர்களாயும், சகல வித நற்கிரியைகளிலும் பெருகுகிறவர்களாயுமிருக்கும்படியாக, தேவன் உங்களிடத்தில் சகலவித கிருபையையும் பெருகச்செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்...விதைக்கிறவனுக்கு விதையையும், புசிக்கிறதற்கு ஆகாரத்தையும் அளிக்கிறவர் உங்களுக்கு விதையை

அளித்து, அதைப் பெருகப்பண்ணி, உங்கள் நீதியின் விளைச்சலை வர்த்திக்கச் செய்வார்.

பவுலுடைய போதனைகளில் சில இன்றியமையாத பாடங்களை நான் இங்கு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்:

- நாம் எவ்வளவு விதைக்கிறோம் என்பதே நாம் எவ்வளவு அறுப்போம் என்பதைத் தீர்மானிக்கின்றது.
- உற்சாக மனதுடன் கொடுக்கவேண்டும், விசனமாயும் அல்ல கட்டாயமாயும்ல்ல.
- அறுவடை செய்தல் என்பது தேவனுடைய தயவை அனுபவித்தலாகும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் நாம் ஆசீர்வதிக்கப்படவேண்டுமேயன்றி வெறுமனே பொருளாதாரத்தில் மாத்திரம் அல்ல.
- நம்முடைய அறுவடையானது நாம் வாழ்வதற்கும், எதிர்கால அறுவடைக்காக விதைப்பதற்கு அல்லது முதலீடு செய்யவதற்கு போதுமானதாகவும் அமையும்.

தேவனுக்காக காத்திருப்பதற்காக செல்விடும் நேரமானது ஒரு அறுவடையை கொண்டு வருவதற்காகவேயின்றி அது ஒரு வீணான நேரம் அல்ல. அறுவடைக்காக காத்திருக்கும் காலப்பகுதியில் தேவன் அநேகமாக மிகச்சிறந்த காரியங்களை நம்முடைய வாழ்க்கையில் செய்வதோடு மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய பாடங்களையும் கற்றுத் தருகின்றார். மெய்யாகவே தேவனுக்கு நம்முடைய வெற்றியும் ஆசீர்வாதமும் மாத்திரமே அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காரியங்களல்ல என்பதை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். தம்முடைய குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாக மாற்றுவதே அவருடைய உயர்ந்த முன்னுரிமையாகும். தேவன் நம்மோடு இடைப்படும்போது எப்போதும் இதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளார்.

2 பேதுரு 1:5-7 ஐ வாசியுங்கள். இந்த அதிகாரத்தில், நம்முடைய வாழ்வில் தேவன் காண விரும்பும் கிறிஸ்துவுக்குரிய குணாதிசயங்களின் பட்டியலைக் காணலாம். நம்முடைய விசுவாசத்துடன் கூட்டவேண்டிய முதலாவது விடயம் பொருள்சம்பந்தப்பட்ட ஆசீர்வாதத்தின் அறுவடை அல்ல மறாக நற்கிரியை (சிறந்த நன்னெறி, நல்லொழுக்கம்) அதிலிருந்து, ஞானம், இச்சையடக்கம், பொறுமை, சகோதர சிநேகம் மற்றும் அன்பு இவைபோன்ற ஏனைய குணாதிசயத் தரங்கள் கூட்டப்படுகின்றது. பேதுரு மேலும் கூறுகையில், “இவைகள் உங்களுக்கு உண்டாயிருந்து பெருகினால், உங்களை நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை அறிகிற அறிவினாலே வீணரும் கனியற்றவர்களுமாயிருக்கவொட்டாது” (2 பேதுரு 1:8).

ஆகவே, விதைக்க ஆரம்பியுங்கள்! நீங்கள் விதைத்த பின்னர் அறுவடைக்காக பொறுமையாக காத்திருக்கும்போது சோர்ந்துபோகாதீர்கள். அது நடைபெறும். மற்றும் காத்திருக்கும் காலத்தில் தேவன் தம்முடைய முழு நிறைவான கிரியையை உங்களில் நடப்பிக்கும்படிக்கு அவரை அனுமதியுங்கள்.

ஆராதனையும் உக்கிராணத்துவமும்

நோக்கம் 4:

ஒரு நல்ல பொருளாதார உக்கிராணத்துவத்தில் தொடர்ச்சியாகவும் உண்மையாகவும் தேவனை ஆராதிப்பது ஏன் முக்கியமாகின்றது என்பதை விளக்குதல்.

நோவாவின் முன்மாதிரி

வீழ்ச்சிக்கு முன்பதாக தேவனுடன் உரையாடுவதும் தேவனை ஆராதிப்பதும் மனித வாழ்க்கையின் இயற்கையான ஒரு பகுதியாக காணப்பட்டது. மனுசுலம் தன் முழு விருப்பத்துடன் பாவம் செய்தபோது, தேவனுடனான அந்த நெருங்கிய தொடர்பு உடைந்துபோனதுடன் அவருடைய ஏராளமான ஆசீர்வாதங்களும் இழக்கப்பட்டது. பூமியின் மீது சாபம் வந்தது. இனி ஒருபோதும் மனிதர்கள் இயல்பாகவே ஆவிக்குரியவற்றை லௌகீகமானவற்றிற்கு மேலாக வாஞ்சிக்கப்போவதில்லை. அவர்கள் தற்போது இயற்கையான உலகிற்கு, தீமையான செயல்களுக்கு கவர்ந்து இழுக்கப்பட்டுள்ளதோடு வீழ்ச்சியினால் வந்த சாபத்திற்கு தப்பித்துக்கொள்ள வழிகளைத் தேடுகின்றனர். ஒரே மெய்த் தேவனை ஆராதிப்பதற்குப் பதிலாக மாற்றீடுகளைத்தேட ஆரம்பித்தனர்.

முடிவில் பாவம் நிறைந்த இவ்வுலகை ஜலப்பிரளயத்தினால் அழிப்பதற்கு தேவன் தீர்மானித்தபோது அவர் ஒரு தனித்துவமான நபரை காப்பாற்றும்படி தெரிந்துகொண்டார். அந்நபர் தன்னுடைய சந்ததியில் நீதிமானாகவும் உத்தமனாகவும் வாழ்ந்ததினாடாக தேவனை ஆராதனை செய்தவராவார். ஆதியாகமம் 6:8 கூறுகின்றது, “நோவாவுக்கோ, கர்த்தருடைய கண்களில் கிருபை கிடைத்தது.” இந்த கிருபையானது தேவனுக்கும் நோவாவுக்கும் இடையேயான ஒரு உடன்படிக்கை உறவிற்கு வழிநடத்தியது. இந்த உறவினால் நோவாவும் அவன் குடும்பத்தாரும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து தப்பிப் பிழைப்பர் என்ற உறுதி காணப்பட்டது (ஆதியாகமம் 6:18-22).

ஜலப்பிரளயத்திற்குப் பின்னர், நோவா ஒரு பலிப்பீடத்தைக் கட்டி பலிசெலுத்தி தேவனை ஆராதித்தான். இந்த ஆராதனை முறையானது தேவன் சிருஷ்டிகளும் எல்லாவற்றிற்கும் சொந்தக்காரரும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதாக அமைகின்றது. அத்துடன் தங்களை அற்புதவிதமாக பாதுகாத்துக்கொண்டதற்காக நன்றியை தெரிவிப்பதாகவும் அமைகின்றது. தேவன் நோவாவுக்கு கொடுத்த மிகப்பெரிய உடன்படிக்கையின் வாக்குத்தத்தமானது ஆதியாகமம் 8:22 இல் காணப்படுகின்றது, “பூமியுள்ள நாளளவும் விதைப்பும் அறுப்பும், சீதளமும் உஷ்ணமும், கோடைக் காலமும் மாரிகாலமும், பகலும் இரவும் ஒழிவதில்லை என்று தம்முடைய உள்ளத்தில் சொன்னார்.” இந்நாள் வரைக்கும் இந்த வாக்குத்தத்தமானது நம்மிடத்தில் நிறைவேறி வருகின்றது.

ஆராதனையின் கோட்பாடு

விசுவாசிகளாக நாமும் தேவனுடன் ஒரு உடன்படிக்கை உறவிற்குள் காணப்படுகின்றோம். நம்முடைய வாழ்க்கைக்கான கிருபைகளுக்கான ஏராளமான அதியமான ஆசீர்வாதங்களையும் இது உள்ளடக்குகின்றது. நாம் நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டுள்ளோம். தேவன் நம்மில் கரிசனையுள்ளவராயிருக்கின்றார். அவர் நம்முடைய தேவைகளை சந்திக்கின்றார். இவ்வாழ்க்கை முடியும்போது தேவன் நமக்காக ஓர் இடத்தையும் ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கின்றார். எமக்கு முன்பாக எதிர்பார்ப்புள்ள அற்புதமான நித்தியகாலம் உண்டு. நம்முடைய முதலாவது மாறுத்தரமே ஆராதனையாக இருக்கவேண்டும். நாம் ஆராதிக்கும்போது, நம்முடைய கவனம் தேவன் மீது தவிர லௌகீக காரியங்களில் இருக்கக்கூடாது. கொலோசெயர் 3:1-2 இல் பவுல் இவ்வாறு கூறுகின்றார், “நீங்கள் கிறிஸ்துவுடன்கூட எழுந்ததுண்டானால், கிறிஸ்து தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கும் இடத்திலுள்ள மேலானவைகளைத் தேடுங்கள். பூமியிலுள்ளவைகளையல்ல, மேலானவைகளையே நாடுங்கள்.”

நாம் இந்த பூமியில் வாழும் வரை தேவன் நம்மோடுகூட உறவுகொள்ள வாஞ்சிக்கின்றார். மேலோட்டமான மேலெழுந்தவாரியான ஒரு உறவு அல்ல, மாறாக உரையாடலும் ஐக்கியமும் நிரம்பிய உறவையே தேவன் எதிர்பார்க்கின்றார். நாம் அவரை அதிகமாக அறிந்துகொள்ளும்போது அவருக்கான நம்முடைய அன்பு அதிகரிக்கின்றதோடு நாம் பேரார்வத்துடனேகூட அவரை ஆராதிப்போம்.

இது தொடர்பாக வேதாகமத்தில் காணப்படும் ஆபிரகாமிற்கு தேவனோடு காணப்பட்ட உறவிற்கான உதாரணத்தைப்போலவேறெந்த மேலான ஒரு உதாரணமும்நிச்சயமாக இல்லை. யாக்கோபு கூறுவதுபோல அது அவ்வளவு நெருக்கமானதாகும், “அவன் தேவனுடைய சிநேகிதென்னப்பட்டான்” (யாக்கோபு 2:23). தேவன் ஆபிரகாமுடனும் அவன் சந்ததியுடனும் ஒரு விசேஷித்த உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தியதோடு நம்புவதற்கரிய வாக்குத்தத்தங்களையும் கொடுத்தார். தேவன் தனக்கும் தன்னுடைய சந்திக்கும் கானான் என்னும் தேசத்தை தருவார் என்பதை ஆபிரகாம் அறிந்திருந்தார். தன்னுடைய சந்ததிக்கூடாக முழு உலகமும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்பதையும் அவர் கண்டுகொண்டார். தேவன் எப்பொழுதும் அவருடைய தேவைகளைச் சந்தித்தார், மேலும் தன்னுடைய முதிர்வயதில் அற்புதவிதமாக ஒரு மகனையும் அவனை அவருக்கு சுதந்திரவாளியாகவும் தந்தருளினார். அவர் எங்கெங்கு பயணித்தாரோ அங்கெல்லாம் ஒரு பலிப்பீடத்தைக் கட்டி அங்கு தேவனைத் தொழுதுகொள்ளுவது அவருடைய மாறுத்தரமாக இருந்தது.

தேவனை ஆராதிப்பதும் அவருடன் சிநேகிதராயிருப்பதுமே இலக்காயிருக்கவேண்டும். உங்களுடைய பெறுமைதியைக் குறித்தும் அல்லது உங்கள் பணம் மற்றும் உடைமைகளைக் குறித்தும் அக்கறைக்கொள்வதற்கு பதிலாக தேவனுடைய பெறுமதியின் மீது கவனம்செலுத்தவேண்டும். நாம் தேவனை ஆராதிக்கும்பொழுது, நம்முடைய ஊழியத்தை (எபிரெயர் 13:15-16 ஐபார்க்கவும்), நம்முடைய ஆஸ்தியை (பிலிப்பியர் 4:16-18), நம்முடைய துதியையும் மற்றும் நம்மையும் (ரோமர் 12:1) காணிக்கையாக செலுத்துகிறோம். ஆராதனை

என்பது சமயரீதியான ஒரு கடமை என்று எண்ணி செய்வதல்ல. அது மிகவும் இயல்பானதும் உண்மையானதுமாகும்.

தேவனை ஆராதிப்பதில் உள்ள நன்மை என்னவெனில் அது நம்முடைய வாழ்வில் அனைத்து பகுதிகளிலும் ஊற்றெடுக்கும். தேவன் நம்முடைய தேவைகளெல்லாவற்றையும் சந்திக்கின்றதோடு ஒருபோதும் திறக்கமுடியாத கதவுகளை தேவன் நமக்காக திறப்பதோடு அதை ஒருவனாலும் பூட்டவும் முடியாது. தேவன் வானத்தை திறந்து நமது மடிமீது பணத்தை கொட்டுவதாகவும் அதனால் நீங்கள் உங்கள் வேலையை விட்டுவிடவேண்டும் அல்லது உங்கள் குடும்பத்தின் தேவைகளை சந்திப்பதை நிறுத்திவிடவேண்டுமென்பது இதன் அர்த்தமல்ல. நீங்கள் சிறந்ததொரு வேலையை தேடும்படியும் போதியளவு வருமானத்தை பெற்றுக்கொள்ளும்படியும் உங்கள் வாழ்க்கை முழுவதையும் முன்கொண்டு செல்லும்படி தேவன் உங்களை அனுமதிக்கின்றார். தேவனுடைய கிருபையானது வாழ்வதற்கான உற்சாகத்தை கூட்டுகின்றதோடு தேவனுடைய மகிமைக்காக செய்யும் காரியம் எதுவானாலும் அதில் சிறப்பாயிருப்பதற்கு நமக்கு உதவிசெய்கின்றது.

மனனம் செய்வதற்கு ஆலோசிக்கப்பட்ட வசனங்கள்

சங்கீதம் 24:1

சங்கீதம் 31:19

மல்கியா 3:10

மத்தேயு 10:8, 38

ரோமர் 12:1-2

1 கொரிந்தியர் 10:31

2 கொரிந்தியர் 9:6-10

கொலோசெயர் 3:1-2